

Gri, beyaz ve siyahın dünyasından kaçış demek, *ama griler de var*.

Ah, var, evet, griler de var, beyaz ve siyahın bu kadar yer bulmasından sorumlu *Aristo* sanırım bu griler meselesini *kaçırdı*. Nasıl olur, griler de var.

Griler de var, zaten her şey gri bu dünyada, *varlık* iki ucun orta noktası, nesneleri çağırmakta kullandığımız isimler üçgen ve ateş ama biz şimdiye kadar ne mükemmel bir üçgen, ne mükemmel bir ateş gördük.

Hepsi ama hepsi gri.

Buna bakıp sonsuz grinin insanı kuşattığını tekrar edebiliriz, bugünlerde beğenmediğimiz her siyah ve beyaza *kafadan* itiraz etmenin en geçerli yolu. Biri diyor ki *kadınlar ve erkekler*, öbürü atlıyor *ama griler de var*, filanca diyor ki *iyiler ve kötüler*, falanca hemen cevaplıyor *ama griler de var*.

Griler de var, ben de hemen tüm isimlere nisbetle bir griyim, insanım ama mükemmel bir insan değilim, bilgisayar bilgim iyidir ama mükemmel değildir, kilom olması gerekenden çok ama obez denecek kadar çok değil gibi...Hemen tüm vasıflarda bende bir eksiklik bulmak mümkün, griyim yani siz de öylesiniz muhtemelen.

Bu isimlerin ortaya çıkışı zaten dilin *griliğinden* kaynaklanıyor. Dilimiz, bu pek sevdiğimiz ve kendimizi tüm varlığın aynası gibi görmeye alışmamızın sebebi dilimiz de aslında gri, bütün bu isimlerin yeniden ve yeniden kullanılmasının sebebi bu. Dilimizin getirdiği eksiklik: Bir elmayı diğerinden ayırmayı beceremediğimizden hepsine *elma* diyoruz. Manavdaki elmaların hepsi birbirinden farklı, hiçbirisi mükemmel elma değil ama biz hepsine birden elma diyoruz çünkü dilimizin ve fikrimiz o elmaları birbirinden ayıracak kadar gelişmiş değil.

Siyah ve beyazın ortaya çıkmasının sebebi de bu gelişmemişlik. Dünyayı olduğu gibi gösterme yeteneği olmayan bir araç var elimizde ve biz ona tam bu sebepten kızıyoruz. Griler var!

Griler her zaman vardı, her zaman olacak. Tek tek nesnelerin hepsi gri ama (gramatik bir kategori olarak) isimlerimiz siyah ve beyaz.

Kimse dilin elmaları tarifindeki yetersizlikten şikayet etmiyor ama siyasi konulara girince *gri edebiyatı* da başlıyor. Mesela *müslümanlar* hakkında konuşurken, kavramın gri olduğu itirazı yükseliyor, yalan değil, müslümanlık gri bir kavram ama bütün siyasi fikirler de öyle, kemalist de öyle, sosyalist de, kapitalist de, milliyetçi de...Bütün bu kavramların siyah ve beyaz çizgileri var ama bunlara uymayan *griler* de bulmak mümkün.

Grilerin varlığını hatırlatan bir itiraz gördüğümde, itiraz noktasının *grilerin varlığı* değil, *siyah ve beyazın yeri* olduğunu düşünüyorum. Desem ki, mesela, *bir kemalist dua etmez, çünkü dua edip varlığı tartışmalı bir tanrıdan yardım istemek bilimle bağdaşmaz*, biri de dese ki, *hayır efendim, benim dedem günde beş defa dua ederdi ve Atatürk'ü de kalben seven bir kemalistti, griler de var!*, asıl meseleyi grilerin varlığında değil uydurduğum *kanunun* pek de *hoşlaşılan* bir kanun olmayışında görürüm.

Griler her zaman var ama neden burada itiraz ediyorsun?

Siyahın ve beyazın tümünden eksik, tarafgir, yanıltıcı olduğu durumları kasdetmiyorum. Böylesi de çok ama bir yandan birileri bir tanım yapmaya uğraşırken başkası da o tanımın envai noktada grileri dışarıda bıraktığını anlatıyorsa, sormak hakkımız: Daha iyi nasıl bir tanım getirebiliriz?

Çünkü *griler de var* itirazının anlamı *senin siyah dediğine siyah, beyaz dediğine beyaz demek istemiyorum*. Yoksa *siyah veya beyaz yoktur* değil çünkü hepimiz tıkır tıkır laf dizerken biliyoruz ki siyah ve beyaz yoksa dil de, düşünce de yok.

Siyahı ve beyazı ayırdığımız çizginin hangi durumlarda daha iyi olduğunu, daha güvenilir olduğunu tartışmak, konuşmak değil, mesele çizgiyi *tek* bildiği yere, kendi keyfine çekmeye çalışan kişinin itirazıdır *griler de var*. Griler de var, bütün dil yanlış ama o yanlış yapmak ve doğruyu eğriden, beyazı siyahtan ayırmak istiyoruz. Çünkü *ayrılmasın beraber kalsın* demek *en büyük yanlış*, insan öyle veya böyle ayıracak siyahı ve beyazı. *Neye göre* ayıracağı ise bütün mücadelenin anası.